

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

I. De sanitatibus miraculosè collatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

P. Julius
scripsit tra-
ctatum, in
quo distin-
guit reve-
lationes,
visiones &
intelligen-
tias.

Operatio-
nes natura-
& gratia,

Nec ipse similibus in rebus hospes fuit & peregrinus, nam integrum & solidum reliquit tractatum, in quo summa cum prudentia, doctrinâ ab experientiis collectâ describit, & distinguit revelationes, visiones, & intelligentias, separat bonas à suspectis, docet modos eas cognoscendi, ne ab astuto decipiamur spiritu, qui se transfigurat in angelum lucis, ut simplicibus & incautis imponat. Quo in proposito solidè valde & perspicuè tradit modos, quos tenet intellectus noster operandi, de divisionibus, & speciebus, de viribus imaginatricis facultatis, de varietate phantasmatum, de operationibus, quæ haberi possunt à natura, & quæ à gratia, ut & ultra naturalem, & acquisitam etiam se probet experientissimum supernaturalis & infusæ philosophiæ; lectorique sua lustranti planè persuadeat, fieri de facili non potuisse, ea subjecta esse erroribus. Inter plurima ab ipso relicta ego faciam delectum, afferamque ea duntaxat, quæ sunt illustriora, neque tædio esse possunt legenti propter similitudinem.

C A P I T U L U M

De Sanitatibus miraculosè collatis.

Inventio
Cilicij mi-
raculosa.

IN hac materia, qua de agunt omnia prope hujus vitæ capita, & quæ sola sufficeret contexendo magno volumini, placet mihi exordiri in hoc præsentis capite, ab eo, quod mihi causa & occasio fuit scribendi omnia reliqua capita, & est inventio cujusdem cilicij Patris Julij miraculosa, plus quàm quadraginta annis post ejus mortem Maccratae in Patria sua in lucem protracti, ubi postquam per illud (ita dicere ex vero possumus) moribundam à morte ad vitam revocavit, pergit nunc quotidie servus Dei conferre gratias, & continuata beneficia. Lucia Vxor Petri
de

de Valentino Maceratenfis 18. Junij anno 1660. jam à sex mensibus gravida circa noctis horam sextam acerbissimis corripitur doloribus, qui & sequentem in diem perduraverunt frequenti cum vomitu, ita, ut, cum non posset reciprocare spiritum, timeret mortem. Accesserunt torsiones ventriculi, & oppressiones cordis cum deliquiis, & accidentibus mortalibus usque in ipsum 20. Junij diem, medicus, cum nihil proficerent remedia, imò malum auferent, morbum vocavit Tartaricum, utpote qui nullam sanitatis faceret spem reliquam. Hoc in statu & à propriis viribus, & à medicamentis aliorum destituta convertit se moribunda ad inultos sanctos suos advocatos, & nominatim ad sanctissimam Virginem de Rosario.

Lucia uxor
Petri de
Valentino.

Nec frustra, quippe leni quodam sed brevi correpta somno (non dormiverat amplius spatio, quo quis Psalmum diceret quinquagesimum) sentit sibi tangi pectus, ubi dolor erat acutissimus. Apertis ad contactum illum oculis videt clarè monachum albo vestitum amictu, prout Patres Dominicani solent, absque cucullo. Cui illa dixit, facefferet hinc, & clausis iterum oculis prosequitur somnum. Verum, ecce! de novo sensit se excitari contactu ejusdem loci. Referat iterum lumina, & videt eundem religiosum cum cucullo per humeros fuso, capite aperto, lætum, alacrem, ætate florida, ore snbridente. Ipsa nihilominus percussa jussit ipsum iteratò inde faceffere. Ille autem, *ne timeas*, inquit, *utere non aliis remediis; mitte ad Galeotum pro illo sborace, applica illum ad nudum corpus, & eris sana.* Infirma intellexit debere se mittere ad Dominam Galeoti, quæ erat ejus patrina, sive commater. Verum non dixerat ille religiosus jam ab ipsa creditus mitti à cælo, sed mitte ad Dominos Galeottos ad sanctum Joannem. Circumfusæ Dominæ, quæ audiebant eam sic loquentem, nesciebant, quocum loqueretur, putabant eam delirare, & accedentes

Apparitio
cujusdam
Dominica-
ni.

ad lectum eam alta vocabant voce: illa, tametsi perciperet earum vocem, non tamen dedit responsum, tota occupata cum illo seruo Dei. Vna earum metuens ne grave quoddam pateretur accidens, complexa voluit eam vertere in alterum latus; Tum illa; *sine*, inquebat, *non vides illum monachum?* ad quæ verba ille dulcè subridens disparuit sublevatus sensim in aëra. Et sanè Lucia optimè vidit in egressu elevasse eum stoream, lectuli sui paupertinum tegumen, vidit etiam medium corpus cingulo nigro circumdatum, duos digitos lato, volante per aërem. Quo exactius illa narrabat visionem, hoc magis credebant illæ mulieres eam delirare, cum præsertim malum non mediocriter increvisset. Vnde veritæ, ne moreretur absque Sacramentis, cæperunt illam exhortari ad confessionem, & proponere nominatim confessarium. Consensit illa in exomologesin, verùm confessarium petiit alium ab eo, quem proposuerant, nempe Patrem Ministrum Collegij, qui mox advolavit. Exorta confessionem parum abfuit, quin eam mediam cum morte divideret, adeo grave accesserat symptoma. Absoluta tamen confessione, & nonnihil reddita viribus exposuit memorato Patri totum successum visionis, multis verbis contestata, se optimè mentis compotem esse, ac proinde desideratum sibi thoracem procuraret.

Continua-
tur visio, &
quæ se-
quatur.

Petitur
thorax.

Promisit Pater Minister id se facturum, sed tali cum subrisu, ut illa bene adverteret, id non ex animo dici. Non credidit ille visum, & propterea in reditu ad Collegium, & in platea Sancti Joannis, ubi nostrum est templum, conspicatus Thomam Galeottum (cujus ædes erant in eadem nostra platea, & is ipse fuit, quo de loquebatur visio) nihil ei dixit de successu, sed ingressus Collegium solita sui officij negotia confecit. Non ita multo post ad templum alia de causa descendens conspicatus de novo memoratum Dominum Thomam cum aliis duobus nobilibus, ac cum quodam

quodam è nostris Patribus consistentem, potius joci causâ, quam quod fidem narranti mulieri haberet, ex eo interrogat, eequem tandem exoticum domi suæ abditum haberet thoracem? stetit attonito similis Thomas, fuitque illa interrogatio aliquamdiu materies familiariter jocandi, donec ille alter Pater non ignarus Dominum Thomam esse cognatum Patris Julij suscitatus est ex eo, num forsan aliquid regularum domi asservaret in memoriam dicti Patris Mancinelli? *Omnino*, dixit, *cilicium*, & rogantibus aliis, *utrum illud cilicium esset factum per modum thoracis?* Compertum est, esse eâ formâ, cum funiculis ante pectus, absque manicis. Hic omnes venerunt in eam sententiam, infirmam non delirasse, & visum illud esse veritati consentaneum, ac Dominum Deum per merita servi sui velle illi facere gratiam. Quamprimum fieri potuit, thorax ille protractus in lucem & a Patre Ministro allatus fuit ad ægram. Non fuit illâ lætior mulier in mundo, & quòd non illusa, quòdque ex illo morbo non esset moritura. Cum cilicio attulerat ei imaginem Patris Mancinelli æri incisam Neapoli, quam mulier crebrius dissuaviata magis corde, quam linguâ venerabunda se illi commendavit. Omnes, qui aderant, flexis genibus commendabant servo Dei infirmam. Inde mulieres summoto supernè nonnihil indusio, juxta admonitionem supra factam, induerunt ei thoracem super nudum pectus. Intransi postea Patri Ministro statim dixit, se valere, sentireque mirum refrigerium.

Venit in memoriam thoracis.

Thorax ille denique protractus est,

Induta thorace statim convalescit.

Quæsiuit ex Patre Ministro, in quem diem incidisset mors servi Dei, ut voto nuncupato illum diem singulis annis posset celebrare, dum autem Pater cum imagine in manu accedit fenestram visurus diem mortis, alta voce inclamat ægra, esse se sanatam ex toto, malum totum cum doloribus abstersum diffugisse. Et ita erat. Non surrexit continuo ex lecto, quia nox erat, & ipsi vetitum. Fuit ipsi allatus

allatus cibus, quò ritè comesto capeffivit somnum persua-
 vem, non secus ac prius ante morbum. Altero die Beato
 Aloysio Gonzagæ sacro deseruit lectum, & tertio inde,
 quia citius ei per medicum non erat integrum, adiit tem-
 plum nostrum, confessa est, sumpsit sacram synaxin, ac so-
 spiratori suo debitas egit gratias. In hoc factò velim, meus
 mecum lector aliquot facere reflexiones ne gravetur, quæ
 faciant ad id multò illustrius reddendum. Inprimis mor-
 bus pro eo, ac medicus cum juramento affirmavit, erat le-
 thifer, & ægra jam deducta ad extrema. Sanitas collata re-
 pente, & in brevissimo spatio, de quo testes jurati. Cilicium
 est asperrimum, sicut dicebam lib. 2. capite de pænitentiiis.
 Nihilominus ægra affirmat, quæ etiam post recuperatam
 salutem, illud gestare voluit per quinque horas, nullam se
 prorsus per sensisse puncturam, id quod etiam aliis infirmis
 beneficio donandis accidere solet, non item iis, qui gratiam
 non consequuntur, quibus permolestum est, & mordax.

Reflexio-
 nes aliquot
 super Cili-
 cio, & hoc
 factò.

Nulla ha-
 bebatur
 notitia de
 Cilicio.

Terminus
 à sancta se-
 de præfixus
 expirat.

Ipsa Lucia asserit cum juramento se non habuisse ul-
 lam de Cilicio notitiam, multo minus suos domesticos,
 qui, cum ipsa loqueretur, credebant eam mentis impotem.
 Illud nomen quoque, guibbone, sive thorax, erat tam pere-
 grinum, ut nunquam hoc nomine nec à possessore quidem
 appellaretur; & in Civitate nemo ejus sub quocumque
 demum nomine recordabatur. Cerrum est, neminem ul-
 lum de Collegio nostro quicquam scivisse. Notatu quoq;
 dignum est, & videtur absque peculiari Dei instinctu non
 potuisse contingere, ab illo nostro Patre repente Galeot-
 rum interrogatum fuisse, utrum domi suæ aliquid reliquia-
 rum asservaret de Patre Julio, cum tantum esset sermo de
 quodam thorace, ne nominato quidem Patre Mancinel-
 lo, denique videtur subesse Mysterium, jam primum ite-
 rum incipere hunc servum Dei signa dare suæ sanctitatis,
 cum terminus à sancta sede præfixus in eo est, ut brevi
 expiret,

expiret, post quem integrum est formare processus de vita hominum, qui cum sanctitatis opinione obierunt, quasi cœlum ipsum velit tacitis quidem, sed valde efficacibus votis & suffragiis exhortari non solum patriam, verum & ipsam nobilissimam civitatem Neapolitanam ad generosè & constanter prosequendam tam laudabiliter susceptam de ejus apothefi expeditionem.

De eo, qui mulieri adfuit ad spectabilis in habitu Dominicanò, non habetur certa notitia, quis fuerit, equidem sum, & eram ejus opinionis; sicut Pater Julius in vita magno ferebatur affectu & studio, erga illam sanctissimam, & clarissimam religionem, & erga eorum Patrum Macerantense templum, quod de Gratiis nomen habet, cui de sancta Apollonia V. M. dentem cum approbatis testimoniis donavit, quem hodièque illi Patres publicè exponunt venerationi, ita Sanctum Dominicum, vel quemvis alium de plurimis & insignibus, quos habet religio illa, sanctis grati animi causà, qui in cœlis longè magis regnat, quàm in terra, voluisse descendere ad revelandas Patris Julij reliquias in Patrià suà. De hoc facto extat processus authenticus manu Notarij, cui insertæ sunt cum testimoniis juratis multæ aliæ illis ipsis diebus collatæ sanitates etiam graviter infirmis, qui comperto, quid Lucià factum sit, eadem fide & fiducia expetierunt Cilicium, & subito illo misso potiti sunt sanitate. Hos inter pictor est, qui momento ex ardentissima febre convaluit, consurrexit, adiit templum nostrum, prolixas illic gratias genu flexo sospitatori Patri Julio acturus; cujus imaginem ex Collegio petiit in animi memoris signum pro sua pietate depingendam. Nec jam propè æger est in civitate, vel in vicinia, qui hoc Cilicium non expetat, quo plurimi sanantur. Civitas tot signis permora coacto concilio, ad quod nobilissimus quisque solet convenire, publicum fecit decretum promovendi, quantum in se esset, san-

Probabile fuisse S. Dominicum vel quemvis Dominicanum,

Dentem S. Apolloniæ donat P. Julius Dominicanis.

Misso cilicio potitur sanitate.

Pictor repente convalescit,

H h

ctas

Imago P.
Julij mul-
tas gratias
confert.

Etas Patris Mancinelli glorias, quocum multi præter patriam, etiam sanguinem & profapiam haberent communem. Nolim hic referre decretum, ne longior sim, quod in prolixiore quadam hujus facti narratione proculsum extat, cui imago æri incisa adjuncta est liberalitate Petri Francisci Mancinelli pronepotis Patris Julij, quæ eadem venerabundis multas solet gratias conferre. Et hæc quidem Pater Julius tanto tempore post mortem operatur.

Repente
convalluit,
incarnati
dentes.

76. anno-
rum senex
repente fit
sanus si-
gno Crucis.

Videamus nunc, quid in hoc rerum genere prius per ipsum, quàm moreretur, fecerit Deus, & præsertim in florentissima civitate Neapoli, quæ diutius illum civem & inquilinum meruit habere. Dominus Comes Montis Aperti Principis de Monte Mileto nepos gingivas habuit omninò consumptas, & à falso humore abrosas, ita ut dentes nudi investes sine carne extarent, sicut in calvis mortualibus, venit ad Patrem Julium Neapolim, & monstratis dentibus pudibundè se ejus commendavit orationibus. Pater Julius fecit signum Crucis supra dentes. Comes repente convalluit, & incarnati sunt dentes. Joannes Baptista de porta septuaginta sex annorum senex decumbebat graviter in lecto vir Patri Julio peramicus. Pater nihil ejus de morbo cognoverat, sensit tamen intus se moveri ad eum invisendum. Invisit, reperitque illum aggravatum. Advertit Pater, quam ob causam sensisset instinctum. Optimus senex mirè lætus de inexpectata amicissimi viri præsentia rogavit servum Dei, faceret supra se signum Crucis. Quo factò statim valluit, surrexitque è lecto. Pater Minister horum omnium ignarus altero die ad eum invisit, reperitque illum extra stratum valentem. Similis attonito non poterat rem capere, intelligit ex ipso, Patrem Julium cum momento signo Crucis persanasse. Pater Cæsar de Vivo in sæpius citata depositione sanitatem suæ nepti collatam narrat his verbis.

Ad

Ad mortem egrotabat Domina Julia Valcarella Domini Francisci Soror. Pater Julius ad eam inuisit, recitatis ad lectulum infirmæ litanis beate Virginis genibus flexis, intingit in vas aquâ plenum suam coronam precatoriam; jubet, ut ex illa aqua bibat, quo factò intra paucos dies illa ex integro sana, valensq. fuit. Nemo non dixit hanc ei gratiam a Patre Mancinello profectam. Erat autem usitatissimum Patri Julio arcano quodam stimulo intus moveri ad visitandos ægros absque eo, quod sciret esse ægros; quando debebant sanari, quando autem non erant sanandi, quamvis uteretur omni diligentia, non poterat adduci, ut visitaret; aut enim fiebat, ut nullus ad eum perferretur nuntius, aut ipse nuntij obliuisceretur, aut malè haberet domi, aut subinde ex professo exiens per viam incideret in grave impedimentum, aut quædam alia improvisa occurreret causa. In summa res erat minimè insolita, & usu quadraginta annorum corroborata; quando ægris moriendum fuit, occurrisse ipsi mille difficultates, quominus illò properaret. Per signum Crucis autem sic prævalebat adversus morborum phalangas, ut cum domo prodiret, plurimi se ægri offerrent genibus flexis monstrantes, hic istum, ille alium locum, quo malè habebant, ut supra illum formaret Crucem, & sanabantur omnes, id quod per Neapolim sic erat notorium, ut egresso alia de causa ad cænobium sanctimonialium omnes infirmæ in platea traseunti se stiterint cruce signandæ, & certatim socium aliquid reliquiarum de ipso oraverint.

Nec solum per signum Crucis, sed & per simplicem contactum sæpè dispergebat sanitates. Sic accidit uni è nostris discipulis Subdiacono, cui nomen Bernardus Barbier. Hic præter febrim, qua laborabat, manum dexteram ita cruciatibus & tumore affectam habebat, ut non posset eâ uti, nec scribendo pingere literulam; Pater Julius eâ illum manu apprehendit, oravit pro ipso, & statim eum febre,

Hh 2

lore,

Aqua à P.
Julio venedi-
cta sanas.

Impulsus
de sanan-
dis, & non
sanandis.

Crucis si-
gno con-
suetudo sa-
nandi.

Etiã per
simplicem
contra-
ctum.

Non va-
lens scribe-
re statim
se .bit.

Sanaban-
tur ægri
ipsa inscio.

Adolescens
studiosus.

Medici
gaudebant
præsentem
P. Julio.

Marchio
de Grotulâ.

lore, ac tumore liberavit, ita ut illo toto die potuerit scriptioni incumbere. Subinde cum ille nihil prorsus sciret, usu vel applicatione alicujus recule sanabantur ægri. Ita Franciscus Antonius Purpura Advocatus, qui postea fuit Episcopus, cum pedem alterum, nescio quo malo graviter impeditum haberet, subscriptam à Patre Julio epistolam illi alligavit pedi, & mox sanus fuit, prout ipsemet eum juramento asseverat. Hac spe nixus adolescens quidam studiosus unius è nostris cognatus æger misit nonneminem, qui Patri Julio diceret, si non posset venire ad se videndum, saltem schedam suo nomine inscriptam mitteret, cujus fide permotus oravit pro ipso, & extemplo convaluit. Porro illi, ad quos vocatus erat, & sanabantur factâ ab ipso oratione, fuerunt absque numero, & non abibat dies, quo non sanaretur aliquis, ita ut communis esset hominum opinio, non omnia remedia pellendis malis fuisse adhibita, nisi vocato Patre Julio. Ac propterea Medici, cum depositum fortè ægrum haberent, & viderent Patrem Julium comparere, gaudebant magnopere tanquam certi de felici successu.

Morti proximus jacebat Marchio de Grotula, de domo Sanchezia, sub anxia & pænosa cura Medicorum, parentum, amicorum, servulorum, qui omnes desperata illius Domini salute turbati credebant illa nocte herum certò moriturum. Vocatur tanquam ultimum perfugium Pater Julius. Simul preces pro illo fudit, cœpit melius habere, & hæc tam diu, quam diu ille perseveravit orare, magnam illius noctis partem. Vbi rediit ad Collegium, quò tantisper somnum capesseret, spes quoque sanitatis cessa vit. Timebant Medici, ne altero die malum augeretur accessione; itaque revocatus est celeriter Pater Julius. Venit, perrexit orare, non solum accessio illa, quæ timebatur, non adfuit, sed & Marchio in totum sanus apparuit; qua re à circumstantibus

stantibus animadversâ consanguinei, quos inter Marchio Trivicus, Marchio Iviosa, ejus uxor, Medici, Sacerdotes, nobiles certatim Patrem Julium adivere osculum sospitatri manu fixuri; At ille quanto cyùs illinc se fugâ abstulit.

Ob miraculi plausum fugit.

Frater noster Ignatius Armellinus magnam sanguinis copiam eiecerat in febrî à cunctis æstimata lethiferâ. Orat pro illo Pater Julius, & mox febris remittit, & fons sanguinis sistitur admirantibus omnibus. Noster Pater Joannes Maria Rastellus à Sancto Genesio in Marchia reversus est Neapolim è Juliano cum febrî maligna hoc periculosiore, quanto credebatur causata à parùm sana aëris intemperie. Invisit ad eum Pater Julius, orat supra ipsum, & mox integra ei fuit restituta sanitas. Fuit talis stupor, & admiratio omnium, ut multi etiam è nostris accurrerint ad osculandas ei manus. Marcus Antonius principis de Rocca germanus frater tenebatur magnis febribus lectulo affixus multos per menses; ad primas Patris Julij, quas pro eo fudit, preces, ex toto surrexit sanus; & malum fuerat medicorum censurâ lethiferum. Quidam Gambacorta (prænomen non exprimitur) jam à conjugè deplorabatur tanquam mortuus. Vix illum Pater Julius commendavit Deo per preces, cùm ecce! meliùs incipit habere. Perseverante pro eo orare Patre Julio, intra biduum pervaluit. Qui postea non potuit satiari agendis gratiis. Domina Cornelia Mastrilla Domini Cæsaris Carmignani uxor post gravem quindecim dierum morbum, ad ultimum adducta discrimen, plures eodem die medicinas sumpserat, absque ullo profectu, misit, qui Parri Julio se commendaret in preces, nec mora, fuit sana. Et interdum, imò sæpè fiebat, ut ægri se commendantes duntaxat absenti, prout commendare nos sanctis solemus in Paradiso, reciperent sanitatem. Ità evenit Domino Antonio Carmignano, qui nocte quadam ab ardentissima correptus febrî, nullam quietis partem capere poterat,

Plures sanantur oratione.

Quidam P. Julio tantum se commendant.

Gambacorta.

Corneliaj Mastrilla.

poterat, corde atque animo commendabat se Patri Julio, & repente liber fuit, id quod ipsemet testatus est in suis Neapoli 20. Martij anno 1621. datis ad Dominum Flammineum Mancinellum. Vidimus, legimus. Ita loquitur: *Patri Julio sic obstrictus sum, ut apud Deum nulli magis, & hoc propter beneficia & miracula, quæ à Deo obtinui interventu ejus orationum. Me amabat magis, quàm filium, & domus mea curam gerebat plus quàm Pater.* Per sæpe etiam apparuit ægris, & afflictis absentibus & remotis, consolans illos & sanans animo & corpore, nec tamen pedem extulit domo.

Ejus prædictiones non fallabant.

Duobus in locis præfens.

Miracula subitarum sanitatum sæpe Deus aliis cum prodigiis, quæ servum Dei reddebant illustriorem, comitatus est. De quibus unum erat, illum semper prævidisse, utrum ægri sanari deberent, an mori. Et quamvis ille pro sua modestia conaretur tacere, nihilominus sæpius imprudenti, id est, non advertenti excidebant prædictiones, quæ nunquam fallebant, etsi diversissimæ haberentur conjecturæ & judicia prudentiæ humanæ. Non procul à morte aberat Dominus Paulus Spinelli germanus frater Domini Marchionis de Guiscardo, vel Fuscaldo. Adfuit Pater Julius vocatus magis ad consolandos fratrem, & consanguineos ob instans fatum illius magnatis, quem dolentissimè amittebant, quàm ut pro ejus sanitate oraret. Oravit tamen tunc, & nocte insequente illorum commiseratione tactus ferventius se orationi suo in cubiculo dedit, & pro eo, ac scribitur, pede è cubiculo non elato, tota illa nocte adfuit in cubiculo infirmi, certè compertum est in spiritu, Dominum Deum ejus orationibus illum donasse; Die namque altero bene manè misit ad eos, discipulum, cui nomen, Alphonso Masciettæ, qui juberet eos bono animo esse, laudare que Deum, qui ipsis hanc gratiam fecisset. Et illo ipso momento Marchio misit Ephebum, qui quantocyùs juberet adesse Patrem Julium. Adfuit, reperit que Dominum Paulum sanum

sanum absque ulla febris. Et dicitare inde Dominus Paulus solebat, a Patre Julio se resuscitatum.

Dicitare solebat se à P. Julio resuscitatum.

Magnam sanguinis copiam tussiebat, & vomebat multis diebus Pater Pica Aquilanus è nostra societate. Vocatus est Pater Julius, ut propinaret ipsi aliquid de manna Sancti Protectoris Barenfis. Venit, & ante omnia recitavit pro ipso Litanias, quibus durantibus propter præsentiam Domini sensibilem adeò vehementi spiritus impetu abreptus est, ut quasi extra se positus omnes Patres secum recitantes sacro quodam horrore percelluerit, secundum quæ certitudine plus quàm humanâ dixit, Patrem convaliturum; & ità in momento fuit cum incredibili infirmi & adstantium stupore, qui viderunt, & miraculum ejus orationi adscripserunt. Consiliarius Valcasserus curru vehebatur Avellinum, equi, nescio quâ, territi umbra arripuere fugam ejus capite in plures diffracto partes. Vxor id statim Patri Julio nuntiavit, ut suppetias ferret. Oravit pro eo, & aperuit ipsi Dominus, casum illum accidisse propter peccatum, ejus in domo committi solitum absque heri culpa; amandaretur hujusmodi servulus, & dominum convaliturum. Atque ita cuncta ex ordine fuere. Dedere tamen se Dæmones in conspectum servi Dei in formâ duarum felium, volentium mordicis, ut illud peccatum in domo continuaretur, sin? graphiis se ipsum involaturas, denique vivo pellem detracturas. Ille sedili consurgens cordatè illas calce abegit. Vnde colligi potest, quâ circumspetione uti oporteat Dominos in deligendis servulis, nec sufficere ipsos per se bonos esse.

Consiliarius Valcasserus magnam ad vitam periculum.

Circumspetio in suscipiendis servulis.

Graviter ægrotabat urinæ retentione, nec sine vitæ periculo Cardinalis Aquaviva Archiepiscopus Neapolitanus. Animadverso discrimine arcessitur Pater Julius, ut oraret pro ejus sanitate. P. Julius incepit orare, Aquaviva sanari. Et quia infirmus non videbatur sibi ità restitutus, quantum

Cardinalis Aquaviva, sanatur, P. Julio pro ipso orante.

P. Julius
habuit re-
velatio-
nem, Car-
dinalium
moritu-
rum.

Pro uno
nostrorum
fratrum
orat.

In ejus prae-
sentia redi-
re febris
non aude,

quantum desiderabat, iterum Patrem Julium arcessivit, qui facta supra ipsum longiore oratione (inter quam sanctus ipsi Agnellus Abbas ad fenestram cubiculi apparuit, & licet non haberet lumen, erat quippe nox, vidit illum tamen optimè, illic stantem firmum, vittâ versus oculos demissâ, vultu serio & severo) statim sanus ex toto fuit. Pater autem Julius effecit, ut sancto plurimæ laudes darentur & honores. Non multò post Cardinalis recidit in idem malum, recursus est iterum ad solitum perfrugium; verum Pater Julius habuit revelationem, non amplius orandum, esse enim voluntatem Dei, ut moreretur. Atque hinc serium illum Sancti Agnelli vultum, quasi invitè dantis primam gratiam, sed quasi coacti precibus sui servi, non audentis eam negare. Et in veritate apparebat, quando intercessio Patris Julij interponebatur, ægros certo certius sanandos, & morbos illius metu percelli, longèque ab illo effugere, nec audere ad illum accedere, ipse autem, qui in eo liberalitatem agnosceret numinis, totum hoc bono proximorum impendebat. Orabat aliquando pro uno nostrorum fratrum studio, cui nomen Alexander Frulli pessimè à tertiana duplici tractato, ac quoniam juvenis isthic videbatur ipsi boni judicij, & ingenij esse, valde ægrè ferebat mortem ipsius, si contingeret. Commendavit ergò illum Deo oppido ferventer, maximè in sacrificio Missæ, cum hostiam sacrosanctam manu tenebat, sensitque valde se exstimulari ad exorandam pro eo sanitatem, conceperat autem talem fiduciam, ut intellecta hora, quâ accessio fieri solebat, tunc ipse se ejus in cubiculum conferret, sermones cum eo cæsurus de rebus spiritualibus. Loquebantur autem de gloriosa Sancta Ursula, & sociabus, de quarum societate in Collegio Neapolitano aliquot capita publicæ exponuntur venerationi. Prout ille rem ante conceperat, sic fuit. Ejus in præsentia febris non fuit ausa reverti, & patuit eum ex professio
eam

eam ob causam accessisse, cum infirmus planè fuerit liberatus. Plurimi alij hujusmodi casus essent narratu dignissimi, quos tamen vitando lectoris tædio libens volens prætereo, sufficiat hos paucos in medium attulisse, ex quibus plus factis apparet, quantum Pater Julius suis apud Deum precibus valeat.

Imposueram non solùm huic capiti, sed & toti scribendæ vitæ finem & coronidem, cum ecce! res ad me affertur, planè scriptu, memoratûque dignissima. Et sicut mihi principium extorsit sanitas quædam miraculosa paulò ante, quàm ego ad scribendum me accingerem, ita finiam hoc caput relatione alterius cujusdam rei, quæ accidit paulò post, quàm dedi finem scriptioni. Et conciliabit, opinor, hæc res narranda fidem iis, quæ supra dicebam, nempe Patrem Julium quotidie perseverare bene merendo de iis, qui se ipsi commendant. Res successit in Monte Ulmi terra antiquissima & nobili; complectitur focos circiter mille, in persona sanctimonialis cujusdam, cui nomen Sorori Auroræ Felici Stampetti, illinc oriundæ, nobili, ab ipsamet, & à dicti Monasterij confessario propriâ manu exarata. fideliter excerpo, ut sequitur. Sanctimoniali, quam dixi, donata fuit imago Patris Julij cum sanctissimo in manu ante pectus. Non magna admodum tunc temporis pietate ferebatur illa in servum Dei, propterea imaginem dono dedit matri Antistitæ. Inde à duobus mensibus donatur ipsi alia similis huic imago, & quia intellexerat quasdam ab illo factas gratias, cœpit erga illum aliquantum affici; retinuit ergo illam apud se, & sanè providè. Cùm namque postea vulnus accepisset in altera tibiæ, turunda illa, quam adhibuerat, expurgando vulnere, urenti humore suffusa & succensa hæsit in carne cum ea concreta, & nulla amplius humana ope extrahi poterat, ut periculum esset, ne intus caro computresceret, & in cancrum degeneraret.

Soror Aurora Felix Stampetti.

Imago servi Dei cum sanctissimo ante pectus.

Hoc majus
discrimen,
quò tardius
remedium.

generaret. Modestia virginalis occultabat malum, & dolorem hoc majori cum discrimine, quo tardiore remedio. Aliquando manè nondum satis experrecta venit in mentem, ut se huic servo Dei commendaret. Dum hæc cogitat, audit signum, quo vocabatur in templum ad recitandas preces, cum proripuisset se lectulo, advertit tibiam oppido tumefactam notabili cum incremento doloris, ita ut ne quidem ambulare valeret. Subit iterum cogitatio commendandi se Patri Julio. Quare reversa ad cubiculum id fecit ex animo verbis conceptis.

*Venit mihi in mentem Sancti Patris, meq; ipsi commenda-
vi, si me juvaret, cum proposito mittendi ipsi donum. Et fuit
tanta mea fides erga illum & fiducia, ut viderer injuriam ipsi
facere, si alius recordarer sancti. Cum res mea ita se haberet, nec
ambulare possem, aperui malum matri Antistita, quæ flatim jus-
sit, id aperirem Medico. Tentat hic per tres dies extrahere turun-
dam emplastris; nihil proficitur. Sub vesperum tertij dici cæpta
res agi ferro, nihil item efficitur. Rursus biduo applicantur em-
plastra, sed & hic nihil agitur, resumuntur cultelli; desperan-
dum fuit; credebar aut clauda futura, aut cancro peredenda.
Captum iterum experimentum ferro, timebar non futura par-
ferendo dolori. Imponitur turunda ex ligno; sub vesperum ser-
ventius me commendo Sancto Patri cum proposito ad sacram Sy-
naxin accedendi quotannis, quo die ejus obitus ageretur memo-
ria, & primo die, post quem essem sanata, & adeundi templi
quindecies. Nocte in Auroram vertente obrepit sopor, videbarq;
mihi esse in templo, quod edificaretur, & necdum ultimam acce-
pisset manum, murariis illic adhuc multa satagentibus. Eorum
unus manu tenebat imaginem, quam in pectore gesserat iste San-
ctus Pater, illamq; volebat accommodatam in sacello laterali.
Cum venisset tempus medendi tibiam, & commoveretur turunda
lignea, successit ecce! & altera sponte sua, nemine tangente, aut
quicquam moliente. Quinto die coijt circatrix, & ego salva &
inco-*

Soror Au-
rore peri-
clitatur.

Ejus ve-
tum, re-
creatur vi-
sione.

incolumis fui ad gloriam Dei, Beatissimæ Virginis, per intercessionem & merita hujus Sancti Patris. Hactenus illa, quæ postea agente Dominico Stampetti suo Patre, Provinciæ Secretario Materatæ obtulit in templo nostro argenteam tibiam ad honorem Dei.

Dominicus Stampetti obtulit argenteam tibiam.

Simillimum huic beneficium etiam alia ejusdem cœnobij Soror ejus precibus & auxilio confisa impetravit. Nec dubito servum Dei in illo conventu gratias suas continuaturum, quandoquidem jam nunc vivam de eo fidem ac fiduciam pleræque inquilinarum concepere; neque enim jam primùm & monasterio illi, & toti terræ incipit esse beneficus, tametsi illæ nesciant, quare. Id ipsum ille duabus indicat literis propria manu 6. & 17. Febr. anno 1599. scriptis ad Patrem Bernardinum Rosignolium Provinciale Romanum, in quibus ipsi significat, quantum bonæ frugis Deus per ipsum illo in monasterio, & vicinis terris dignatus sit operari, nec ommittit particulares recensere collectos fructus, qui planè singularem erga illos homines mereantur affectum, quem credo nunc de cœlo perfectiùs ostensurus est, si, ut fecere majores, studium quoque & venerationem erga eundem demonstraturi sunt. Ad hoc caput de sanitatibus pertinet illa gratia, quam Deus Patri Julio concessit, singularem, & in gradu valde excellenti, opitulandi videlicet conjugum sterilitati.

Alia item Soror impetrat beneficium.

Binæ literæ ad R. P. Bernardinum Rosignolium Provincialem.

Conjuges ex sterilibus facti facundi.

Quo in proposito, ut omnem evitemus prolixitatem, non afferam hic casus particulares, satis fuerit dixisse, conjuges, quos ille Crucis signo benedicens obiisset, factos fuisse ex sterilibus facundos, tametsi longissimo tempore convixissent sine prole. In hanc rem possem multa adducere exempla de principibus fæminis, dominabúsque diversis, & de ipsa Proregina Neapolitana, quæ omnes fatebantur publicè eâ gratiâ se donatas fuisse per Patrem Julium, qui & præviderit, num proles mares futuri essent, an fæminæ;

Prævidit, quales partus futuri essent.

nam provicturi longo tempore, an morituri brevi. Aliquando non solum precibus suis faciles expedivit partus, quæ in ipsis solebant periclitari, verum & insuper vitam prorogavit filiorum matribus, quibus plerumque omnes emoriebantur, & filios mares impetravit etiam tunc, cum omnia indicia humana starent pro fæmina. Quâ de re, quia ad me allatus est casus perrarus, unicum exemplum dabo, & est sequens. Novem ipsos annos oravit pro Domino Francisco Albertino, ac conjugè sterilibus, ut Deus ipsis vellet demum concedere tori fructum & inter hoc tempus Deus quater ipsi indicavit velle se ipsos consolari. Verum nocte, quæ Transfigurationem Christi Domini præcedit, apertius ipsi significatum fuit, prolem futurum marem; oranti namque pro ipsis more solito exhibitus illi fuit infantulus mas duorum vel trium mensium, qui libentissimè manebat cum ipso, nec videbatur posse ejus à brachiis avelli, cumque eum sibi eripere conarentur, puerulus flebat, & repugnabat. Denique eum ipsi eripuerunt, & in locum prioris substituerunt infantem fæminam ejusdem ætatis. Patrem Julium res advertit, & agrè tulit, nec illam voluit. Ergo & hanc ipsi sustulere, nec amplius apparuit; & reposuerunt de novo marem admirabili cum reciproco gaudio. Ex quo ipse intellexit, Conjugem Albertini precatu suo concepisse marem, & hanc revelationem contulit cum Patre Negrone nostræ societatis, ut illum super ea consuleret, & ipse eam postea credidit proregi. Ac, quia paulò post hanc revelationem prædicta Domina comperta fuit prægnans, exorta fuit maxima in domo illa lætitia, & opinio de Patre Julio mirum quantum increvit, cui postea Prorex insignem fecit donationem. Ex quo factò videtur posse erui, prolem debuisse esse fæmellam, verum ejus precibus & intercessione fuisse mutatam in marem; vel certè à Deo rem ejus arbitrio permissam. Qui ipsi infantulos porrexerint,

Novem
annorum
sterilitatem
pellit.

Signa ma-
ris futuri.

Revelatio
creditur
Proregi.

xerint, non proditur, qui fuerint, credam fuisse Angelos tutelares, quos plurimum venerabatur, & sæpè eos habuit aspectabiles.

Similes huic casus frequentius illi evenere. Parentes, qui sobolem ejus precatu impetraverant, volebant eam à Patre Julio sacro fonte tingi, & ejus curæ particulari, atq; protectioni committi. Nec ille hoc abnuit, & postea per pueritiam à multis eam periculis, & maximè à variolis liberavit. Ità filiolum Domini Francisci Antonij Purpuræ interventu suo à febre subito expedit, & post biduum à variolis ità emundavit, ut nullum earum vestigium remanserit. Concludo, si cuilibet Sancto Deus particularem aliquam gratiam indulget, quam invocatus dein à mortalibus ægris quasi de more elargiatur, verbi gratiâ, hic contra pestem, iste contra focum valeat, ille dolorem mitiget dentium, iste faucium interclusionem prohibeat, Patri Julio indulgisse gratiam singularem, & potestatem adversus Dæmones, & contra sterilitatem conjugum. Quibus duabus in gratiis mihi videtur singulari modo eminere, tamen si Deus in omnibus eum voluerit mirificè excellere. Claudio hoc caput subjecta oratione ab ipso composita, & pronuntiata, quoties voluit obtinere pro sterilibus fœcunditatem *Deus, qui de nihilo omnia creasti, & de sicco lapide aquam produxisti, & de sterili muliere prolem generasti, & de Virgine Filium tuum unigenitum concipi & nasci mirabiliter effecisti, ex eadem bonitate, potentia, & sapientia tua infinita, personis, pro quibus à te humiliter supplicamus ad obsequium, & gloriam tuam, prolem permanentem concede, per Dominum nostrum &c.* Ipse dicebat hanc orationem, jubeat etiam eas personas, quæ desiderabant sibi gratiam fieri, quotidie quinquies orationem Dominicam, & salutationem Angelicam iterare in honorè steriliū antiquæ & novæ legis, Saræ, Rebeccæ, Annarum ambarum, Sanctæ Elisabethæ matri præcursoris Domini.

Miræ eventus precibus P. Julij adscribitur.

Voluerunt, parum P. Julius cingeret.

Adversus Dæmones, & sterilitatem maxime valet.

Oratio adversus sterilitatem.